

ZPRAVODAJ FARNOSTI OSTRAVA-ZÁBŘEH

100 LET OD ZJEVENÍ PANNY MARIE VE FATIMĚ

13. 5. 2017 uplyne 100 let, kdy se poprvé zjevila Panna Maria Františkoví, Hyacintě a Lucii ve Fatimě. Maria tehdy řekla dětem: *„Modlete se každý den růženec, abyste vyprosili pro svět mír a konec války.“*

V srpnu budeme putovat se dvěma skupinami právě na tato místa. Něco nás tam táhne, abychom podstoupili tak dalekou cestu 110 poutníků. Asi spíš Někdo, kdo nás na tato svatá místa zve, aby se s námi setkal. Chce každého z nás obdarovat mírem v našem srdci – Božím pokojem. Zakoušíme strach z budoucnosti osobní (práce, děti...), strach z budoucnosti Evropy (islamismus, terorismus, náboženská lhostejnost...) Moc pokoje potom v srdci nezůstane. Maria nás znovu učí důvěře v modlitbu růžence, znovu nás učí, že modlitba je silnější než všechny zbraně světa. Jedeme si vyprosit konec válek ve světě, na které se díváme s obavami v mediích, ale také konec válek v našem srdci. Bojujeme s pokušením a ztrácíme sílu, bojujeme s druhými lidmi a jsme tvrdí, bez lásky, nekompromisní. Bojujeme s časem, který nám protéká mezi prsty nebo je naplněn jen prací, úkoly a termíny.

Jan Pavel II., který se narodil 18. 5. 1920, přijal toto poselství a často jsme mohli tohoto velkého papeže vidět s růžencem v ruce. Také jeho papežské heslo TOTUS TUUS (celý tvůj Maria) jen potvrzuje jeho důvěru v Marii, její přímluvu, její blízkost v našich bolestech a těžkostech. Sám na sobě zakusil její něžnou sílu, když byl na něho 13. 5. 1981 spáchán atentát. Za zázračnou záchranu vděčí právě jí, který nás vyzývá k modlitbě a pozívá k sobě „domů“ nejen do Fátimy...
o. Vítězslav

Sv. Jan Křtitel de Rossi

Narodil se 22. 2. 1698 ve Voltaggiu v severní Itálii. Byl vychováván ve víře a jako chlapec rád ministroval. Díky jistě zámožné paní Marii Kambiosové se mu dostalo vzdělání v Janově a po otcově smrti pak u příbuzného Vavřince de Rossi, který byl kanovníkem u Panny Marie Kosmedinské v Římě. V Římě se Jan nejprve věnoval studiu na jezuitské škole. Díky přísnému asketickému životu, který vedl, onemocněl a až po delší době po uzdravení dále studoval teologii u Dominikánů v Římě. Kněžské svěcení

přijal 8. 3. 1721. Po přijetí kněžství se Jan zaměřoval na chudé, zanedbané, nemocné na těle i na duši. Také všude, kde to jen trochu šlo, vyučoval katechismus: na veřejných prostranstvích, na starém římském fóru svolával venkovany, kramáře, pastevce i tuláky a vyučoval je náboženství. V přijatém a obětovaném utrpení viděl velkou hodnotu, proto rád chodil mezi nemocné a o nemocnicích říkal, že jsou to vinice, kde zraje dobré ovoce. Zděděným majetkem se podílel na stavbě nemocnice sv. Aloise. Záleželo mu také na ubohých ženách a dívkách, které se toulávaly nocí a najal pro ně dům. Kde jen mohl prokazoval skutky tělesného i duchovního milosrdenství. Po smrti příbuzného Vavřince se stal na příkaz svého zpovědníka kanovníkem. Horlivě pořádal misie a duchovní cvičení. Už jako bohoslovec začal být zván „apoštol mládeže“ a jako kanovník „rybář lidí“. Vynikal v úctě k Panně Marii a ctěl ji každodenní pobožností. Ze svatých si k následování oblíbil sv. Filipa Neriho. Kanovníckého bytu se zřekl, aby mohl být kapitulou pronajímán a sám po 9 let bydlel v ubohé kůlničce. Teprve až zeslábl byl přinucen přesídlit do kláštera sv. Trojice, kde bydlel pohromadě s dalšími kněžími. Měl prý podivuhodnou znalost lidských srdcí a některým hříšníkům připomínal ve zpovědi hříchy, kterých se dopustili před dlouhou dobou. Ve skutcích milosrdenství byl vytrvalý až do konce života a zemřel s pověstí svatosti v roce 1764. Je pohřben v římském kostele Nejsv. Trojice. Svatořečen byl papežem Lvem XIII. V roce 1881. Církev si ho připomíná 23. května. MS

PUTOVNÍ KŘÍŽOVÁ CESTA MLADÝCH

Již potřetí se na Květnou neděli konala Křížová cesta mladých. Začátek byl v 15.30 hodin u proskovického kostela sv. Floriána. Odtud putovalo čtyřicet dva poutníků na krmelínský kopec. K ostravské mládeži se také připojili starší, rodiny s dětmi a nechyběl i pes. Při této křížové cestě si poutníci uvědomovali své každodenní chyby. Na krmelínském kopci pak každý napsal na malý papírek svou chybu, která ho nejvíce trápí. Poté se papírky nalepili na kříž na znamení odevzdanosti. Křížová cesta končila modlitbou, společnou fotkou a přesunem do krmelínského farního domečku, kde bylo připraveno pohoštění.

Už teď se ostravská mládež těší na příští křížovou cestu, která proběhne na Květnou neděli v 15.30 hodin u kostela sv. Floriána. ☺

Simča K.

Více fotografií můžete nalézt na <http://mdostrava.spolco.cz/> v sekci Fotogalerie.

Když je nebe otevřené...

Před třemi lety jsem byla přesvědčena, že mám svůj život pod kontrolou, nic mi nechybí, všechno mám a nepotřebuji nic měnit.

Ale shodou „náhod“ jsem se dostala na třídní duchovní obnovu přes svatodušní svátky a uvědomila jsem si, že je něco špatně. I když jsem pokřtěná, měla jsem svatbu v kostele a mám pokřtěné děti, nevím o životě ve víře mnoho. Ještě na duchovní obnově jsem přijala svátost smíření a rozhodla se vše napravit. Na podzim jsem se přihlásila na přípravu k biřmování v kostele sv. Ducha, které jsem na letnice, právě rok od svého obrácení, přijala od o. biskupa Mons. Františka Václava Lobkowicze. A tady by mohl být konec mého příběhu, ale...

...ale před samotným obřadem biřmování, když se kostel začal plnit rodinami biřmovanců a dalšími hosty, nám biřmovancům ještě o. Vít'a připomenul, že si máme dobře promyslet své modlitby, protože při biřmování o. biskupem bude nebe otevřené a máme prosit o velké věci. A tak jsem prosila.

Manžel (nevěřící) nechtěl na samotný obřad jít, ale podlehl mému naléhání a stál spolu se synem u vchodu kostela. Pár dnů po biřmování se začaly s manželem dít zvláštní věci a zpočátku jsem byla přesvědčena, že si ze mě dělá legraci. On, člověk s klasickým vzděláním, jak o sobě říká, najednou nevěděl, co se s ním děje. Nemohl v noci spát, nejdřív, začal se zajímat o katolickou církev, četl katechismus, chodil se mnou na mše. Jelikož dcera už během mé přípravy na biřmování zpívala ve škole a začala chodit do katechumenů, aby se připravila na své první svaté přijímání, přidali jsme se s manželem na pozvání o. Víti ze zvědavosti k ní. Trávili jsme tak pravidelně čtvrté večery, kdy krůček po krůčku jsme objevovali život s Bohem, a mnohé věci začaly zapadat do souvislostí. Po prvním roce přípravy se manžel rozhodl přijmout pomazání katechumenů a začít se oficiálně připravovat na svůj křest. Bylo to pro mě neuvěřitelné rozhodnutí a stále jsem nevěřila tomu, co se děje. Kdyby se se mnou někdo vsadil, že to můj manžel, racionální člověk, jednou udělá, prohrála bych všechno. Začalo mi docházet, co má modlitba na biřmování spustila a jak velkou sílu měla.

Na Velikonoční neděli 16. dubna brzy ráno při vigílii vzkříšení přijal manžel křest, první svaté přijímání a byl biřmován spolu s dalšími čtyřmi katechumeny. Dcera a další muž měli své první svaté přijímání. A znovu přišla chvíle, kdy i oni měli nebe otevřené a v modlitbě prosili Boha o velké věci...

vděčná manželka a maminka

Ředkvičky

„Co to máš, Neli? Zajímá tě cestování?“ Křehká dívka mého syna Daniela si prohlížela jakýsi cestopisný časopis a rozpovídala se o svém snu procestovat celý svět. Zvědavě jsem nahlédla a okamžitě mě zaujaly fantastické fotky z Katalánska. Čím víc jsem se dívala, tím víc jsem tu touhu a hlad po poznávání krás a zvláštností jiných zemí chápala.

„Když já mám problém, že se moc dívám... Když je třeba kostel do detailu a všude vyzdobený, já mám potřebu vidět a vstřebat každý detail – když už se s tím ti umělci dělali...“ svěřila jsem se nahlas nad obrázkem neuvěřitelně přezdobeného chrámu. „Jenže to pak se mnou nikdo nechce chodit!“

Vyprávěla jsem pak Nelince o milém zážitku z hradu Švihova. Do romantických prostor hradu totiž umělkyně V. Klimtová instalovala půvabné scenérie ze světa skřítků. Vše tak do detailů propracované, skřítky tak životní, každý se svým jménem, povahou... má duše dítěte nevyházela z údivu a okouzleně jen žasla a žasla. „Ó!“ „Jé!“ „No tohle!“ „To snad není možné!“ vykřikovala jsem neustále a nutila své děti obdivovat různé podrobnosti. Vydřela jsem tam čtyři hodiny!!! Nic mi nesmělo uniknout. V omámení pohádkovým světem jsem se nakonec přece jen dostala k východu, kde v oděvu taktéž skřítkovském a v klobouku se šíškami seděla sama autorka. „Ještě nikdo si to tak nevychutnával!“ oslovila mě potěšeně. A hned mi jak blízkému člověku nabídla návštěvu svého bydliště i s přespaním u ní, ať si můžu prohlídnout stálou expozici – prý ještě rozsáhlejší.

„Ještě jsem nepotkala člověka, co by se tak díval!“ reagovala Nelinka. „Ale hudbu si tak vychutnat neumím,“ opáčila jsem. „Vždycky si připadám, že vstřebám tak malé procento z toho bohatství tónů a proplétajících se melodií, až mě to mrzí! Chtěla bych slyšet hlas každého nástroje – jako to vnímá třeba dirigent.“ Rozhovor se vyvíjel velice zajímavě. Povídaly jsme si o hře světla a vystižení nálad na obrazech Jakuba Schikanedera, kde člověk také potřebuje na výstavě strávit klidně celý den, aby to ocenil... Vzpomněla jsem si i na krásu spojení hudby a slova při nedávném vystoupení famózního kytaristy Štěpána Raka (hraje, jak kdyby držel ne jednu, ale pět kytar najednou) a herce s hlubokým nádherným hlasem Alfréda Strejčka, kdy umocnili společně svým uměním příběh pašijí tak, že se člověk prostě musel modlit a duše se chvěla... (A můj syn Dominik, který normálně mele jak koza před smrtí, požadoval pak doma heslo „Alfréd“ – a hned začal pečlivě artikulovat! Tak blahodárny vliv to vystoupení na něj mělo. ☺)

„Je to jak s ředkvičkami na oslavě narozenin mojí babičky,“ uzavřela příjemný rozhovor bystře Nelinka. „Na stole tolik jídla a zákusků a mně děda řekl: ‚Jez ty ředkvičky!‘ A tak jsem jedla celou dobu ředkvičky...“ Je to moc hodná holka. ☺

Je těsně po svátku Zmrtvýchvstání Páně a my křesťané máme být plní velikonoční radosti a světla. A mně připadá, že chroustáme jen „ředkvičky“. Že prostě to, co nám Bůh velikolepě a velkoryse nabízí, neumíme pojmut... Poznáváme krásu stvoření, zpěv potůčků a ptáků, barvy a fantastické tvary květin a motýlích křídel, dechberoucí západy slunce a hru mraků, poznáváme krásu umění, ale všechna tato krása bledne ve srovnání s nádherou evangelijního poselství o odpuštění a vykoupení.

„Nádhera stvoření nám srdce otevírá, evangelium ho ale naplňuje a rozšiřuje, aby do sebe pojalo ještě více z Boha a jeho tvorstva. Krása je modlitbou oka...“ (citace z knihy *Malý mnich*, Harry Farra)

Přeji nám, ať se nespokojíme jen s ředkvičkami! ☺

teta Fany

informace květen

1. 5. v 8.00 MARIÁNSKÁ POBOŽNOST,

8.00 mše svatá ve farním kostele, následuje procesí se sochou Panny Marie ke kapličky u Lidlu a první Májová pobožnost

8. 5. MOTOPOUŤ, kostel Svatého Ducha,

10.00 mše svatá, po mši svaté žehnání a ve 12.00 odjezd

18. 5. v 18.00 VÝSTAVA JAKUBA ŠPAŇHELA „KRESBY, NÁVRHY A GRAFIKY“,

pastorační centrum Jana Pavla II.,
autor oltářního obrazu a vitráží kostela Svatého Ducha,
hudební doprovod Michal Žáček – saxofon a flétna, Vlastimil Šmída – klávesy, pořádáno k 10. výročí svěcení kostela

18. 5. v 19.00 KATECHEZE PRO DOSPĚLÉ, farní sálek, o. Jakub

FARNÍ POUŤ: SOBOTA 27. 5. farní odpoledne: 14.30 Májová pobožnost, posezení na zahradě, **18.00 mše svatá, NEDĚLE 28. 5.** poutní mše svaté

28. 5. v 15.00 BISKUPSKÉ SVĚCENÍ MONS. MARTINA DAVIDA, katedrála Božského Spasitele v Ostravě